

Лайлак билан тулки дўст бўлган экан. Кимматчилик вакти келиб, иккиси бола-чакаси билан оч қолибди. Бир кун лайлак тулкига:

— Тулкибой, сен уйга қараб ўтир. Мен ўчиб бориб ўзимизга ва болаларимизга овқат топиб келай, — дебди.

Тулки рози бўлиб, уйда болаларга қараб қолибди. Лайлак овга кетибди.

Тулки уйда ўзининг ва лайлакнинг болаларига қараб ўтираверибди, орадан беш кун ўтибди, етти кун ўтибди, лайлакдан дарак бўлмабди. Тулкининг қорни ниҳоятда очиб, холидан кетай деб қолибди, очдан ўлар холга келибди. Тулки у ёк-бу ёкка қараб, ҳеч ким йўқлигидан фойдаланиб, лайлакнинг битта боласини таппа босиб еб қўйибди.

Болани еб бўлгандан кейин қараса, лайлак икки тошбака, бешта қурбака, икки илонни қўтариб олиб, овдан келяпти. Тулки айтибди:

— Эй аттанг-а, бир кун қарасам бўлар экан, дўстим анча озик олиб келар экан, нима деб жавоб бераман, —деб йиглай бошлабди.

Лайлак уйга келса тулки дўсти йиглаб ўтирган эмиш. Лайлак:

— Эй тулки дўстим, нега йиглайсан? — деб сўрабди. Тулки йиги аралаш:

— Хай, хай лайлак дўстим, бўйни узунжоннинг бири қасал бўлиб ўлиб қолди, шунга йигляпман, — деб суяқларини қўрсатибди.

Лайлак хафа бўлибди. Йиглабди ва боласини олиб, бошқа ёкка ўчиб кетибди.